

ХЕЛЪН ГИЛТРОУ

МРЪСНИ ПРАВИЛА

The Distance
Copyright © 2013 by Helen Giltrow
All rights reserved

© Юлия Чернева, превод от английски
© Димитър Стоянов – Димб, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2014
ISBN 978-954-389-298-3

Книгите на *ЕРА* можете да намерите на
www.erabooks.net

ХЕЛЪН ГИЛТРОУ

**МРЪСНИ
ПРАВИЛА**

EPA

Пролог

Ден 25: събота Карла

В косата ми има кръв. Минаха дванайсет часа, а в косата ми още има кръв.

– Добре ли сте?

Полицайката, която ме пази, стои до вратата, се визира в лицето ми в огледалото на тоалетната. Нарушава правилата. Заповядано ѝ е да не разговаря с мен. Може би си мисли, че ще припадна.

Вчера на местопрестъплението ми взеха палтото. Кръвта се беше просмукала през подплатата. И на лицето ми имаше кръв. Лекарят, който ме прегледа, я почисти и после ме обяви за годна за разпит. Кръвта по ръцете ми беше проникнала в драскотините около ноктите ми. Търках кожата си до зачервяване, за да я премахна.

Никой не ми каза за косата.

Подръпвам я със здравата си ръка. Кафеникав съсирек е залепил кичурите. Искане ми се да имах ножици. Бих я отрязала.

Не мисли за това. Недей.

Часът е четири сутринта в събота. Толкова показва ръчният ми часовник. Без него нямаше да отгатна. За последен път спях няколко неспокойни часа в петък през нощта. Петък... Тогава имахме план. Бях престанала да се заблуждавам, че владее положението, но поне имахме план. Виждахме изход от всичко това.

Сега обаче съм сама в тоалетната на полицейския участък. Подръпвам косата си, опитвам се да не обръщам внимание на стегнатия възел в гърдите си, да се овладее и да се придържам към разказа си. Колко пъти съм репетирала наум тази ситуация? Но нищо не е както си го представях.

Целият ми живот като зрял човек е посветен на търсене на информация и анализиране на схеми, на данни и безпристрастни факти. Мислех, че това ще бъде поредната схема и че ще остана безпристрастна и ще запазя професионализма си.

Но боли. Не предполагам колко ще боли.

Полицайката все още наблюдава отражението ми.

– Добре съм – отговарям. – Наистина. Благодаря. – Опитвам да ѝ се усмихна под ъгъл диагонално в огледалото, но лицето ми е изнурено и отпуснато.

Тя извързва поглед и казва:

– По-добре да се връщаме.

Върху студеното кафе в пластмасова чаша на масата пред стола ми в стаята за разпити се е образувала зеленикаво-бяла пяна. Стомахът ми се преобръща и аз отмествам чашата.

– Да ви донеса ли друго? – пита веднага полицайката.

– Не... – Твърде съм рязка. Тя се държи любезно. Опитвам отново:

– Не, благодаря.

Полицайката взима чашата, излиза и затвря вратата. В коридора навън се чуват гласове и после настъпва тишина. Сама съм.

Най-много от всичко искам да сложа глава на масата и да плача.

Но те ще се върнат всеки момент и ще продължат да ми задават въпроси. Още веднъж, Шарлот, отначало. Какво съм видяла? Какво съм чула? Те още проверяват подробностите от различни ъгли и чакат да чуят нещо, което не се вменява. Трябва да бъдат абсолютно сигурни какво знам, или по-скоро колко малко знам.

Ето защо ще започна отново, от тяхното начало, което прави историята добре подредена, ясна и достоверна и моето участие напълно невинно. Има обаче и други начала.

Преди осем години непознат, който седи в склад и в лицето му блести ярка светлина. Непознат, който трябваше да се страхува, но не се боеше.

Или на осми декември, само преди една година, жена в черно палто и неразгадаемо лице, която пресича фойайе.

Или в един четвъртък през януари, преди по-малко от четири седмици, когато Саймън Йохансен ме намери и аз научих за невъзможната мисия.

Първа част

Ден 1: сряда – ден 2: четвъртък Карла

Винаги съм знаела, че миналото ми ще ме открие – въпреки всичките ми предпазни мерки, фалшиви следи, измислени истории и всичко друго, което направих, за да се дистанцирам от него.

Но не и по този начин.

Случва се, докато в антракта стоя сред тълпата в бара на Кралската опера и учтиво слушам как представителен банкер разяснява правилната постановка на последното действие на „Залезът на боговете“. Вдигам глава и в същия миг двата ми живота, които положих толкова много грижи да държа разделени, се сблъскват като тектонични плочи и разтърсват помещението.

Той се разхожда безцелно покрай групата хора наблизко, но всъщност полека ги заобикаля. Не е с тях, въпреки че човек би си помислил, че са заедно. Хубавият костюм, вратовръзката, чашата шампанско, която небрежно държи с пръстите на дясната си ръка, дори прическата и позата му го характеризират като човек, който се вписва в обстановката. Но аз знам, че не е така.

Две години. Има само една причина за присъствието му. Дошъл е при мен.

Преодолявам стъписването си, обръщам се отново към кавалера си, усмихвам се и показвам подходяща реакция, но периферното ми зрение остава приковано в него. Трябва да го наблюдавам, сякаш е непредсказуем и потенциално опасен звяр. Искам да се обърна и да се втренча в него. В момента обаче аз съм Шарлот Олтън – учтива, богата и незаета, а тя определено не познава мъжа, когото току-що видях. Трябва да се преместя така, че да виждам тълпата над рамото на банкера. Докато го направя, той е изчезнал.

Внимателно и дискретно оглеждам стаята.

Всички билети за представлението са продадени и барът – най-големият в Кралската опера, същинска гигантска викто-

рианска стъклена къща под висок извит покрив – е пълен. Масите на северния и южния балкон са заети и хората се тълпят около кръгообразния месингов тезгях в централната зона. Той може да е някой от множеството мъже в черни костюми, но не е. Стена с леко надиплени огледала удвоява размерите на помещението, отразява изящните орнаменти от ковано желязо на огромния сводест прозорец и превръща тълпата в преливащо се множество. Той и отражението му са се слели. Най-отгоре на стената с огледалата продълговатата правоъгълна стъклена кутия на балкона на бара сякаш се рее във въздуха над нас. Хората, облегли са на перилата, приличат на музейни експонати. Той не е сред тях.

Но е някъде тук и ме е намерил. Естествено, че ще ме открие. И кой е виновен за това?

Звънецът предупреждава, че до края на антракта остават пет минути. Хората около мен изпиват питиетата си.

– Аз ще я отнеса... – Банкерът взима чашата ми, но докато се обръща, друг човек от компанията ни, старши адвокат от Сити, слага ръка на рамото ми.

– Шарлот, надявах се да поговорим.

Тръгвам с него и се нареждаме търпеливо на тътрещата крака опашка пред залата. Усмиввам се и се съсредоточавам, докато пулсът бие все по-ускорено зад очите ми.

Въпреки че го търся, аз го съзирам едва когато вече се е приближил до мен. Не ме поглежда, но ръката му намира моята. И после изчезва, сливайки се с тълпата наоколо.

Вървим с адвоката по коридора към първия ред ложи. Той е в благотворителния съвет и предстои търг. Пита ме дали бих... Предметът е обвит в стиснатите ми пръсти. Топъл е и лепкав от пот. Пъхам го в чантата си, докато се навеждам да седна.

Мъничкото коледно украшение, дрънкулка в червено и лилаво, е оставило лъскав прашец по кожата на дланта ми.

Осветлението помръква. Започва последното действие. Разказът на Вагнер за фалшиви самоличности, неспазени обещания, предателство и убийство буреносно се отправя към края си. Не слушам.

Коледното украшение е послание, предварително уговорен закодиран сигнал, който почти бях забравила, че съм измислила. Саймън Йохансен иска среща. Но не с дискретната добре възпитана Шарлот Олтън, а с Карла.

Лесните оправдания идват непоискани. Не си се приближавала до клиент от две години. Вече не си в играта. Изпрати Крейги. Той ще се справи. Затова му плащаш.

Спорът е безсмислен. Ще отида.

Ранните часове на утрото. Студът пари очите ми.

На главната улица в тази част на източен Лондон има административни сгради с остъклени фасади и новопостроени цехове за лека промишленост. В далечината като в приказка блестят кулите на Докландс, където е апартаментът ми, но тук отдолу са невидими и изглеждат страхотно далеч. Разкапан микробус крета по отклоняващия се път. Канавките се задушават от боклуци.

Складът се използва за съхранение на разнебитени люлки и въртележки от лунапарк и скъсана улична украса. Дворът е осеян със счупени машини, същински вкаменели останки от праисторически чудовища. Около тях е очертан гигантски октопод – релсова пътека, която прилича на извит гръбнак на тиранозавър. Слабите неоновы лампи вътре хвърлят неясна светлина върху пътеките и озаряват количка от влакче на ужасите, все още с пръта, и табела с надпис ВЪРХЪТ НА ВЪЛ-НЕНИЕТО.

Януари е. Тук съм от двайсетина минути и ми е студено. Вероятно затова не го забелязвам.

Няма движение. Бих го съзряла. Но Йохансен стои неподвижно в мрака и ме наблюдава.

– Съжалявам – казва той и аз рязко си поемам дъх.

Йохансен сякаш е бил тук цяла вечност, сред ухилените пластмасови фигури на Дядо Коледа и надиплените дракони за китайската нова година, и го виждам едва след като променя фокуса си. Или сякаш се е появил на части като никнеща трева или натрупване на прах – сенки, сгъстяващи се в човешка форма.

Йохансен е на трийсет и осем години. Висок е метър и осемдесет, слаб, жилив, строен и мускулист като бегач на дълги разстояния. Хубавият костюм е изчезнал. Сега дрехите му са обикновени и анонимни. Ръчният му часовник е масово производство. Кокалчетата на пръстите му са изпъкнали и охлузени.

Спокойствието му винаги ме поразява.

– Искан да се уверя, че ще бъдем сами. – Гласът му е тих и учтив. Единствено монотонните северняшки гласни издават произхода му, нищо друго.

Изминали са две години, откакто се срещнахме за последен път. Филдинг не можа да ми каже къде е отишъл Йохансен. Следата, която беше оставил, се губеше в Амстердам. Слуховете след това не доведоха доникъде. Бях започнала да си мисля, че е мъртъв. Но той е жив и стои пред мен.

Защо сега, след толкова много време? Защо идваш при мен?

– мисля си, но вместо това спокойно питам:

– Не пробва ли на обичайния номер?

– Не познавам мъжа, който отговори.

– Той работи за мен. Сигурен е.

Йохансен кима, но отмества поглед встрани от мен.

– Две години – казвам. – Мислех, че сме те загубили.

– Криех се.

– Има ли някаква определена причина?

Той само повдига рамене.

Какво ли иска? Допреди две години подобна среща би означавала, че се нуждае от нова самоличност или от информация за някой удар. Затова и двамата хората при Карла – да получат неправомерна информация чрез подкуп или изнудване, хакване или чисто и просто физическа кражба, умишлено унищожаване на друга информация, която ако остане непокътната, ще бъде от полза на правоохранителните агенции, и фалшифициране на самоличности или заличаването им.

Не може да е само това, не и след две години мълчание. Но вероятно и Йохансен е извън играта и е престанал да бъде човекът, който...

– Разкажи ми за „Програмата“ – казва той.

Още една секунда мълчание, това е всичко. Но аз съм учила твърде дълго и усилено и не показвам нищо.

„Програмата“ може да се нарече затвор, но мястото не прилича на никой друг затвор, с изключение на зида и оградата с електричество.

Когато Йохансен замина преди две години, „Програмата“ не съществуваше. Построиха я след затворническите бунтове,

които възникнаха след рецесията, вълната от престъпност, пренаселването на затворите, съкращенията в бюджета... Пет хиляди затворници бяха изхвърлени от претъпканите затвори и бяха поверени на грижите на частна охранителна фирма, за да бъдат настанени временно в отцепен район със западнали улици в предградията, опразнен за преустройство, точно когато икономиката се срива. Временно убежище, което обаче може да продължи да съществува още много години, затова му лепнаха красиво име по американски и уебсайт, възхваляващ теорията зад този проект.

И измислиха експеримента.

– Какъв е експериментът? – пита Йохансен, въпреки че сигурно вече знае отговора. Все пак пише го в интернет.

– Да учат престъпниците да функционират в самоуправляващо се общество.

– Самоуправляващо се общество, съставено от други престъпници?

– Точно така.

– И какво получават за участието си?

– „Повече индивидуална свобода и отговорност в охраняема среда.“

Ключове за жилищата си. Достъп до телевизия и вестници. Възможността да бъдат в самоуправителни съвети и да създават правила. Подкрепа да продължат образованието си, професионална подготовка, инициативи в дребния бизнес. Медицински грижи, спортни зали, дори ресторант. Според уебсайта.

– Звучи твърде хубаво, за да е истина – отбелязва Йохансен.

– Тогава вероятно е истина.

– Охранява ли се строго?

– „Редовно патрулиращи офицери поддържат реда и се грижат за сигурността и доброто физическо състояние на пребиваващите“ – отвърщам и после добавям: – Чарли Рос влезе там, когато отвориха „Програмата“, един от първата партия, и след три месеца умря. Излезе на парчета.

Той не мига. Естествено, че е знаел и това.

– Какви хора има там? – пита той.

– Предимно престъпници от кариерата. Крадци, изнудвачи, сводници, търговци на наркотици, трафиканти на хора, убийци... Но няма педофили и терористи.

– А психопати?

– Официално няма, защото не може да им се има доверие, че ще си взимат лекарствата. Неофициално – най-малко десетина, може би стотина. Всичките се учат да бъдат добри граждани.

– Познаваш ли някого вътре?

– Познавах. – Усмивката ми е смразяваща. – Вече не поддържа връзка.

– Вътрешно наблюдение?

– Камери.

– Комуникации?

– Стационарни телефони за затворниците. Всички разговори се записват. Няма мобилни телефони.

– Ами охраната? – пита Йохансен.

Задавали са ми този въпрос толкова много пъти, че мога да изредя на един дъх данните.

– Двойна стена по периметъра, висока дванайсет метра над повърхността и девет метра под земята. Ограда с електричество, бодлива тел, сензори за топлина и движение. Денонощна охрана на стената. Зоната отгоре е забранена за прелитащи самолети и хеликоптери. Всички подземни връзки са запечатани отделно от главния канал. Съдържанието се обработва, докато минава под периметъра. Дори плъх не може да излезе.

– А да влезе?

– Никой не иска да влиза.

– Ами ако аз искам? Можеш ли да ме вкараш?

– Има ограничен достъп за посетители.

– Нещо повече?

Нещо повече?

– Документи на служител от персонала? Нещо, с което да влезеш като пазач?

– Повече.

– Като затворник?

И после да излезе.

Оказва се, че е мисия. Антиклиматик, примесен с ирония. Това е поръчка, за която му трябва фалшива самоличност. Пазачите работят в екипи, по стриктно разписание на дежурствата, а цивилният персонал е строго охраняван. Само затворниците могат да се движат свободно из „Програмата“. Йохансен трябва да мине за затворник за онова, което планира да направи...

Изведнъж ме обзема страх.

– Няма да стане – заявявам.

Той ме поглежда.

– Сигурна ли си?

Сложи край на това. Още сега. Веднага.

– Нямаме вземане-даване с частната охранителна фирма и не можем да хакнем данните в системата на затвора. Пазят ги твърде добре. Повярвай ми, правени са опити.

– От хора, които искат да излязат, а не да влязат – отвръща той. Поклащам глава.

Настъпва напрегнато мълчание, сякаш има още какво да се каже. Накрая аз го нарушавам.

– Това ли е всичко? – питам. Йохансен кима леко и аз добавям: – Е, ако ти потрябвам отново, използвай това.

Подавам му визитна картичка без име, само с телефонен номер. Той го прочита два пъти и ми я връща. Приключихме. Минаха две години, а няма какво повече да си кажем.

Пъхам визитката в джоба на палтото си.

– По-добре да тръгвам.

Той не ми казва довиждане.

Колата – не мерцедесът, който Шарлот Олтън използва от една година, а седан с регистрационни табели на фиктивна компания – е паркирана през една улица. Роби стои на пост до нея. Скръстил е ръце на широките си гърди и дъхът му излиза на пара в студения въздух. Главата му с прошарена коса е наклонена на една страна, нащрек за всеки звук.

Измина година, откакто му се обадих за последен път и го помолих да направи нещо като това, но той работи за групировката от самото начало и знае правилата. Отваря ми вратата, без да пророни нито дума или да ме погледне.

Намествам се на предната седалка и усещам жегване на потисната болка. Трябваше да останеш още малко, да кажеш нещо, да попиташ...

Прогонвам мисълта, както и образа на Йохансен, който стои там в сенките и слуша как колата потегля. Предполагам обаче, че вече е тръгнал.

Взимаме обичайните предпазни мерки. Часът е четири сутринта, когато се връщам в Докландс.

Сградата, в която живея, гледа към ръкав на дока „Уест Индия“, на северната страна на Канари Уорф. Някога тук са разто-

варвали чували със захар, но сега от индустриалното минало са останали само два огромни крана, самият док – потрепващ правоъгълник от вода, която периодично трябва да бъде почиствана от фасове и картонени чаши – и редица ниски тухлени складове, превърнати в барове за туристи и чиновници. Всичко останало е ново и моята сграда е от най-новите. Там живеят нервни богаташи – прекалено големи стаи, засилена охрана, мрежа от камери за наблюдение. Възможно е да изолираш херметически мястото от външния свят. Нямам изнедващи посетители. Дори в този ранен час на деня отпред патрулира въоръжен охранител, а вътре има нощен пазач, който седи пред редица табла и монитори. Кимаме си един на друг, докато прекосявам фойето и се отправям към асансьора.

Гледката от четирийсет и първия етаж е великолепна – офисите в Докландс, крайбрежните складове в Лаймхаус Рийч, превърнати в жилища, завоят на реката и силуетът на Лондонското сити, но тази вечер не ѝ обръщам внимание.

Дали Филдинг е проследил и открил Йохансен в някое забравено от Бога кътче на света? *Възникна нещо, синко. Точно по твоята специалност.* Или Йохансен сам е решил да се върне и тази задача го е чакала? Мисия в затвор. Изглежда невъзможна.

Отново изпитвам страх. Разбира се, че той ще се опита да я изпълни.

Влизам в малката стая, която използвам за кабинет, включвам компютъра и слагам външен твърд диск. Въвеждам паролите, пускам кодиращата програма и отварям файл, който не съм докосвала от една година.

Първото щракване с мишката изважда на екрана пет разноцветни пръстена – външната охрана, първата стена, тясната ивица ничия земя и втората стена – всичко, групирано около тъмен, празен център. Щраквам в средата и се появява решетка с цифри. Поставям курсора на единия правоъгълник и отново щраквам. Правоъгълникът се уголемява и изпълва екрана с детайли – пътища, сгради, столова, блок за професионална подготовка, футболно игрище. Щраквам пак и виждам сложна плетеница от тръби на канализация и електрически кабели, които минават под улиците като вени под кожа. Иконите отново се разпръсват из чертежа – произволна пунктуация от малки сини ромбове, зелени точки и жълти правоъ-

гълници. Някои са командни центрове или наблюдателни постове, други представляват камери и подслушвателни устройства. Трети не мога да разшифровам.

Започнахме да събираме информация за „Програмата“ и да съставяме картата, когато мястото още беше на етап планиране. И откакто отвори врати, за картата продължават да идват разни хора. Само че вече не идват при мен, а при Крейги и всъщност не искат картата, а търсят отговор на въпроса: има ли начин да се избяга оттам?

Откакто отвори „Програмата“, отговорът е не.

Саймън Йохансен обаче не иска това. Той иска нещо друго.

И все пак не се обаждам на Крейги, макар да знам, че трябва да го направя. Звъня на Филдинг.

Използвам телефонна линия, която не може да бъде проследена. Човекът, който отговаря, само изсумтява, но това е той.

– Здравей, Филдинг.

Мълчанието продължава десетина дълги секунди.

– Карла. – Една-единствена дума, но той успява да я зареди със сериозна тежест на превъзходство и презрение. Филдинг никога не ме е харесвал. Той предпочита по-млади и благодарни жени. Аз съм хладнокръвна кучка. В известно отношение това е освобождаващо. – Е, пак започваме, а? – Гласът му сякаш е ръждясал. Значи все още пуши. – Предполагам, че си имала посещение – самодоволно добавя той.

– Защо му позволяваш да прави това?

Филдинг изсумтява.

– А защо не? Тревожиш се, че е позабравил уменията си? Мисля, че много скоро ще си ги припомни.

– Мисия в „Програмата“.

– Виж, той иска да работи. Казах му, че мисията е невъзможна. Но той се занимава точно с това – невъзможното. Можеш да заложиш парите си, че ще го направи, Карла. Въпросът е ти дали ще го направиш?

Сложи край. Веднага. Винаги водим този изтощителен спор, но без следа от вълнение.

– Знаеш каква е системата там вътре. Не можем да я хакнем.

– Сигурна ли си, Карла? Е, изборът е твой. Има и други хора, които могат да го организират. Те ще го вкарат там. Разбира се, не са толкова внимателни като теб, но нямам друг избор.

Изричам думите, преди да имам време да помисля:

- Не можеш да го изпратиш там.
- Само стой и гледай.
- Джон Куилан управлява „Програмата“.
- Така ли, Карла? Добрият стар Джон Куилан. Ще се погрижи Йохансен да научи това.

Филдинг затваря, а аз се връщам в хола на апартамента си, приближавам се до прозореца и поглеждам надолу към дилпещите се тъмни води на дока.

Не се занимавай с това. Откажи се. Вече не живееш предишния си живот. Вече не си Карла и не дължиш нищо на Саймън Йохансен.

Но аз не мога да се откажа.

Човек обикновено мисли, преди да вземе решение. Трябва да помислиш дали всичко е съзнателно и планирано. Но понякога някой друг взима решенията вместо теб и ти го разбираш, когато вече е късно. Понякога границите са невидими и ти ги преминаваш в тъмнината.

Преди Йохансен да ми каже за мисията. Преди дори да вляза в склада...

Някъде в сигурността на „Програмата“ има вратичка и аз ще я открия и ще я използвам, за да го вкарам вътре. Защото ако не го направя аз, ще го стори някой друг, който няма да му пази гърба.

Джон Куилан – професионален престъпник, гангстер и убиец – управлява „Програмата“.

Джон Куилан иска Йохансен мъртъв.

Ден 2: четвъртък ***Йохансен***

Часът е три и тринайсет минути в четвъртък сутринта. Улица в северен Лондон в район, който местните жители наричат „преуспяващ“, където барове и строителни предприемачи постепенно изместват старите евтини магазини за хранителни стоки и дрехи. Таксито го закара донякъде, после той се качи на нощен автобус, но сега върви пеша – обичайната процедура. Навиците на снайпериста свеждат света до разстояния.

На три метра вляво от него момиче и момче са се сгушили на автобусната спирка. Дъхът им излиза на облачета пред тях. На осем метра вдясно пияница се клатушка на зигзаг по отсрещния тротоар, неподвластен за студа, а после спира, подпира се с ръка на стената и се превива на две. Йохансен продължава да върви. След шест крачки мъжът излиза от полезрението му. Чува се звук от повръщане и камерата над главата му се завърта невъзмутимо, за да заснеме движението.

Никой не го следи.

Видя я отново. Говори с нея. Сега носи спомена в жълтеникавия мрак почти като предмет в ръцете си, с форма и тегло. Понякога е крехък и ценен – светлината в косите ѝ или обръщането на главата ѝ, но никога за дълго. Йохансен пресича улицата, минава покрай редица къщи и споменът се превръща в нещо остро или пагубно като погледа в очите ѝ в мига, когато тя го види.

Той сбърка. Мислеше, че ще бъде различно, но сгреси.

Йохансен свива напъряко по странична уличка, завива надясно и върви, докато стига до първата от високите викториански еднотипни къщи. На по-малко от пет минути оттам улиците са пълни със строителни скелета, но вълната на облагородяване все още не е стигнала до тази къща. На таблата на домофоните да входовете има твърде много звънци, а в предните дворове – твърде много контейнери за боклук, счупени велосипеди и стари дивани. Вратата на апартамента в сутерена се отваря и отвътре лъха позната миризма на влага.

Завесите във всекидневната са разтворени и външната лампа е запалена. Отвъд остъклените врати се очертават сенките на пластмасов градински стол и изсъхнал розов храст. Йохансен дръпва завесите и отваря вратите на банята и спалнята, запалва лампите и проверява прозорците, търсейки следа, че нещо е преместено. Не открива нищо.

Той сяда на единствения удобен стол срещу телевизора и отново се замисля за Карла. Карла със зелената рокля, наклонила глава на една страна, докато слуша дебелака, преструвайки се, че не ѝ е скучно, в момента, когато вдига очи и вижда Йохансен.

Той отново усеща познатото свиване на стомаха, досущ стиснат юмрук, пронизващо и интуитивно като всякога.

Нищо не се е променило.

От първата им среща, ако може да се нарече така, са изминали осем години. Той седеше на стол, а в очите му блестеше ярка светлина. Гласът зад лампата каза: „Аз мога да ти осигурия безопасност“. Само това ли беше нужно, тези думи? Изречени на етап, когато Йохансен беше объркал всичко – доказа, че армията е права, загуби самообладание, гледа как един човек умира, крещейки, докато спеше където му падне, бръснеше се в обществени тоалетни, ядеше от кофите за боклук зад супермаркетите, избягваше дневната светлина и се страхуваше да излезе на улицата, за да не го забележат хората на Джон Куилан и да му направят онова, което бяха направили на други. Когато да продължава да живее беше само рефлекс и продукт на обучението му...

Аз мога да ти осигурия безопасност.

И тя го направи – откри всеки детайл в предишното му съществуване и го изтри, а после му прикачи нова самоличност, даде му самолетен билет и му каза да избяга и никога повече да не се връща.

Само че той се върна, макар и едва когато хората, които знаеха какво е направил в нощта, когато умря Тери Кънлиф, бяха зад решетките или мъртви. Върна се, защото това беше единственият начин да загърби онази нощ – поръчката за Филдинг, всичките трудни удари и всеки един от тях чист, точен и старателно обмислен, без неизгладени ръбове, недовършени детайли или бъркотии. Нямаше и колебание – всяка мисия доказваше, че той все пак може да я изпълни, че командирите от „Специални операции“ грешаха, че Кънлиф беше изключение, лоша нощ, която го свари неподготвен, нищо, за което да се безпокои. Че човекът, който рухна психически, не беше той.

Йохансен ходеше за информация при Карла за всеки удар.

Един ден тя излезе иззад лампата.

И му отправи една от онези редки бързи полуусмивки и за миг всичко изглеждаше възможно. Но после Карла извърна глава.

Не можеше да го направиш. Нямаше как. „Специални операции“ знаеха и после Кънлиф доказа, че те са прави. И на нея ѝ беше необходим само един поглед преди осем години. Тя разбра всичко и няма да забрави.

Докато накрая единственото, което му остана, беше да замине. Нямаше представа, че ще отнеме толкова дълго време да се върне. Но Йохансен не можеше да се върне, докато Карла все още беше в кръвта му като наркотик, докато все още мислеше така за нея и я сънуваше. Изминаха шест месеца, после дванайсет, след това осемнайсет. И образът ѝ постепенно избледня, докато той отново започна да сънува същите стари неща – мъж зад бюрото, покрив през нощта, фермата. И тогава разбра, че трябва да се върне.

Първото, което направи, след като се увери, че е безопасно, беше да се опита да се свърже с нея.

На стария ѝ телефонен номер отговори мъж – шотландец, чийто глас Йохансен не познаваше. Той затвори, без да каже нищо. Карла не живееше на предишния си адрес. Но Йохансен все още знаеше стара парола за среща, място и час. Трябваше само да намери Карла.

И сега я видя. Всичко беше наред. Той се държа като професионалист.

Точно така, продължавай да си го повтаряш. Зададе ѝ толкова много въпроси, чиито отговори вече знаеше, сякаш тя няма да забележи. Говореше само за да я задържиш по-дълго. Нарочно протакаше последния важен въпрос, защото се боеше, че отговорът ще бъде „не“, и в мига, в който тя го изрече, няма да има какво повече да каже.

Какво си мислеше? Че ще се върне и нещата ще бъдат различни? Че няма да чувства нищо?

Или че Карла ще бъде доволна?

Тя така и не го попита къде е бил.

В такъв случай какво му остава сега? Мисията? Удар в „Програмата“?

Но дори Карла не може да го вкара там.

Нощта се е превърнала в ден, преди Йохансен да заспи. Отново му се присъниха старите неща, въпреки че не е точно сън, а по-скоро спомен.

Йохансен стои мирно пред бюро в кабинет. Зад бюрото седи мъж. Ръцете му са скръстени върху картонена папка.

– Това не е отражение на способностите ти – казва мъжът и в същия миг Йохансен се събужда с познатата тежест в стомаха и вкус на провал в устата.

Мобилният му телефон звъни. Той отговаря на обаждането.

– Ало?

– Мисля, че мога да намеря начин – казва Карла и нещо в него трепва само при звука на гласа ѝ. – Искам обаче да знаеш – добавя тя и той се досеща какво ще му каже. – Джон Куилан управлява „Програмата“.

– Той не знае кой съм.

Настъпва кратко мълчание и после Карла казва:

– Пак ще се свържа с теб.

– Е? – пита Филдинг. Ядосан е. Раменете му са свити в скъпото кашмирено палто и юмруците му са стиснати под маншетите. Седемдесетгодишното му лице е сбръчкано и грубовато. Изглежда, че е дошъл за отговори, само че отговори няма. – Е? – повтаря той и после добавя: – Майната ти.

Йохансен пъха ръце в джобовете на якето си. Денят е студен и мрачен. Двамата стоят на брега на реката на изток от Улич. Пред тях тече Темза, бърза и сива. Има прилив. Зад тях се извисява ограда с изображение на осветени от неонов лампи остъклени кули, а отзад – строеж. Кранове се въртят на фона на небето. Мястото е открито. Нищо не спира вятъра, който реже като нож, и необятното небе.

– Шегуваш се – продължава Филдинг. Все същият стар номер. – Това е шибана шега.

– Само ще разузная – казва Йохансен. – Ще вляза, ще огледам и ще изляза. Четирийсет и осем часа. Това е всичко.

– Не вярвам. Джон Куилан ръководи „Програмата“ – заявява Филдинг, сякаш не го знаеше от самото начало, още когато описваше в общи линии мисията, докато пушеше пура в задна стаичка в Сохо и усмивката му излъчваше самодоволство. „Много ще ти хареса. Шибана мисия невъзможна. Клиентът е превъртял.“

Йохансен отмества поглед.

Но Филдинг все още се е втренчил в него.

– И какво? Мислиш, че там действа някакъв ограничителен статут? Или че Куилан е получил амнезия? Смяташ ли, че е забравил какво се случи с Тери Кънлиф?

– Джон Куилан не знае кой съм. Ще вляза само да разузная. Ако не е безопасно, ще се изтегля.

– Безопасно? Разбира се, че не е безопасно, по дяволите. И как по-точно мислиш да се изтеглиш? Това е шибан затвор. Не можеш да излезеш току-така.

Две чайки кряскат над главите им и зад оградата на строежа започва да вибрира нещо механично, бълвайки дизелови пари.

– Трябва да използваме някой вътрешен талант. Мястото е пълно с убийци. Нека някой от тях да го направи. Ще намерим някого, който е осъден наскоро и има деца навън, ще се срещнем с него, преди да е влязъл в „Програмата“, ще отвлечем едното му дете и ще му дадем да разбере, че сме готови да стигнем до крайности...

На Йохансен му прилява от мисълта, която и без това е неуместна. Това няма да се случи.

– Аз ще го направя – казва той.

Разбира се, че ще го направи. Досега не му се е случвало да се проваля в мисия. Филдинг обаче настоява на своето, напомня му колко е трудно и се преструва, че иска да го разубеди, защото така ще го накара да иска задачата. Един ден ще рече: „Вече можеш да спреш. Аз вече съм се отдал на мисията.“ Но още не е.

– Ами Карла? Може ли да те вкара там?

– Търси начин.

Ако е доволен, Филдинг не желае да го покаже. Той извърща глава.

От другата страна на строежа машина забива подпори в калта. Те я гледат през пролука в оградата.

– Носиш ли я? – най-после пита Йохансен.

Но Филдинг още не е приключил.

– Защо да ти я давам? Ти не би трябвало да участваш. Не можеш да го направиш и го знаеш. Всеки има граници, синко. Дори ти. Но ти не искаш да чуеш за това, нали?

Машината спира да бръмчи.

– Носиш ли я? – повтаря Йохансен.

Филдинг бърка в джоба на палтото си, изважда плик и го бута в ръката на Йохансен.

– Какво те прихваща? – огорчено пита той. – Какво става, мамка му? Дори не ти е присъщо да искаш пари – добавя Филдинг, сякаш това го отвращава и противоречи на всичко правилно и благоприлично.

Пликът е обикновен, кафяв и ненадписан. Йохансен не го отваря.

– Какво е направила мишената?

– Нещо лошо – отговаря Филдинг.

Йохансен заключва предната врата, дръпва плътено завесите и едва тогава отваря плика.

Вътре има само снимка – разпечатка от евтин домашен цветен принтер върху канцеларска хартия. Той я гледа дълго и след това отново я прибира в плика. След двайсетина минути тя вече няма да е у него.

Образът се запечатва в паметта му, цялостен и съвършен.

Неизвестно защо, Йохансен не очакваше жена.